

Григор Гачев

Буницето

Гаденето е по-мъчително от всеки път досега. И повърнатото е повече, едновременно жълто и черно в изкривения свят на пристъпа.

Стеф вдига глава. Стените наоколо сега са от нещо кафяво и зърнесто, кал на буци. И светлината, която прониква през отвора отпред, е в цвят, за който няма думи. Или поне Стеф не ги знае.

Той отчаяно тръска глава. Пристъпът трябва вече да е към края си, държи го още от сутринта. Вкопчва се в петното светлина, и то малко по малко си връща цвета. Стените също са си от парчета ламарина, шперплат и велпапе.

Чуват се стъпки, и отворът за миг притъмнява. Хари. Носи оцапан контейнер за синтетична храна, сигурно изровен някъде на другия край на бунището, където конвейерите продължават да насипват.

– Ставай, момче – ухилва се Хари окуражаващо. Зъбите му блестят със сивотата на неръждаема стомана. Сигурно е виждал и по-добри времена, щом си е позволил зъбар, ако и евтинджия. – Искаш ли да изгaziш, трябва да хапваш.

Стеф се обляга на стената отляво – тя е гърбът на стар шкаф, ще го издържи. Поема контейнера и бръква вътре. Привично обира с пръсти мухлясалия горен слой и ги избърсва в парче хартия.

– А ти?

– Не съм гладен.

Кво ли си е намерил, чуди се Стеф, докато гълта насила кашата, гадна като всичко след пристъп. Сто на сто по-гот лапачка, иначе тая немаше сега да е тук.

– Дълго ли те държа този път пристъпа?

– Таман допреди да дойдеш.

Хари не казва нищо повече. Странен тип, мисли си Стеф.

– Хари... Що го прайш тва?

– Казвал съм ти. Като начало – търсят ме. Болен лесно ще се издъниш, и може да ме хванат.

– Що тогава ме довлече, а не ме пречука и зарови? Що ми мъкнеш кльопачка? Пукна ли, нема да те изпея.

Хари мълчи.

– Нема ли да кажеш що те гонят? Некого си кльцнал? Или повече народ? Ченге на стойка? Думай, де! Който те търси, знае кво е.

Хари продължава да мълчи. Надали и този път ще отговори.

– Добре де. Ти си знаеш.

– А тебе защо, Стеф? Дреболии някакви?

– Щото избегах от ТВУ-то. И зарад един магазин. Доде беха още

старите улични автомати, беше лесно. Парцал изотстриани връз камерата, да не те видят куките, и лоста. Ама кат ги смениха, стана кофти. Одръстих едно магазинче, и ме шракнали.

– И заради това те гонят? Магазинчето надали е било корпоративно.

– Да не съм луд? Ама за секи случай се покрих тука на бунището. Скоро ли ще го бетонират?

– Надали, още не е и наполовина пълно. Спокойно, по-добре се оправяй.

Ако тая моята има оправия, мисли Стеф.

Не знам какво ти е, човече, каза му Хари тогава. Намериха на бунището четири различни диагностични кита, дето още работеха, и ги пробваха. Само единият, тузарска индийска джаджа, предположи нещо. Стеф не можеше да чете добре, но Хари му прочете диагнозата – атипична мултифокална епилепсия с неустановени огнища. И каза, че това е стандартната диагноза на кита, когато не може да намери от какво е нещо с такива признаци. А, и всичките твърдяха, че Стеф има анемия, не му стигало желязо. Той се смя, ама Хари каза, че наистина можело, и че трябвало да яде по-стабилно. Ама сигурно нямало връзка с припадъците.

– Много ли беше гадно в ТВУ-то?

– Знам ли? – свива рамене Стеф. – Освен там, и на бегом, другаде не съм бил от ей тоничък. По кво да разбера?

Обръща се настрана и се опитва да заспи, но спомените го понасят отново назад.

Обещанието на оня костюмар, че който участва в опита, ще изкъри два дни отпуска, че и добра пара, да си ги изкара гот. Малко те боцват, ама хич не боли, и после плешивковците те разпитват един следобед разни глупости – и толкова. Чиста аванта. И късметът на Стеф, че стоеше до него, и се вреди.

После, преди да вкарат шестимата в стаята, предупреждението на директора, че ако някой се опита да свие нещо от плешивковците, цяла седмица няма да излезе от карцера. И че той лично ще одървари тъпанаря, дето хапе ръката, която го храни. Тук сте, за да станете от боклуци хора. Или поне да се научите да се правите на хора. Ясно ли е?... Ходом марш.

И студеното убождане отзад в кръста (хич не боляло, а? на кого тия бе, смотан!), и странният сън след него – не точно като пристъпите после, ама подобен. Сякаш си се надул, и си станал грамаден като Витоша,

или хиляда пъти по толкова и още повече. И летиш като турист в космоса, дето ги дават по телевизда, и не знаеш къде почваш и къде свършваш.

И знаеш всичко, и помниш всичко, ако и да не знаеш откъде го знаеш и помниш, щото няма откъде. Прищат ти се ония негърки от рекламата – и си спомняш разписанието на совалките до Момбаса. Помислиш си как ли серат делфините от телевизда – и в акъла ти е устройството на отделителната им система. Шашнеш се от тва сичкото, почудиш се вързани ли са двете некак – и блесват неизброими нишки: индексно-базиранни асоциативни вериги... Знаеш всичко за всичко. Вече не си човек. Повече си от всички хора на света заедно.

Почудиш ли се как става номера, и го знаеш кат на чиния. Инжектирани в ликвора наноботове, които се свързват с дендритите и вътре в синапсите. Заобикаляне на сетивните анализатори, пряко интегриране в префронталната мозъчна кора, и връзка с микровълнов томографски приемо-предавател. Канал към публично достъпните информационни бази, и субективно сливане на собствената памет с тях. Без лимитиране на видовете данни, заради чистотата на опита. Но с ограничена ширина, и с блокаж върху използването на външни обработващи ресурси, за избягване на самоескалирането и излизането извън контрол... Безброй подробности – механизми на симулиране на синаптичните невротрансмитери, протоколи за връзка с бази данни, технология на мономолекулярната обвивка на наноботозете... Знаеш всичко за всичко. Сложните думи, дето не си ги чувал даже, сега все едно си се родил с тях.

И сега от време на време проблясват отделни спомени – програмата на луксозно бирманско вариете, статия какво е означавало „сахиб“ преди Мрежата, графики на детската смъртност в бордеите на Милано... Капчици от океан. Целият не се побира в глава, твой е само при връзка...

Стеф постепенно се унася в трескав, неспокоен сън. Над кушетката изплува лицето на директора, подпухналите торбички под очите му се раздуват и се превръщат в циците на Лиза от майския брой на „Порнокеф“. После между тях изниква холоафиш за курортите на Бора-Бора, тропически бряг под ярко слънце, и планина отзад. Афишът се обръща като отворена внезапно врата, и на гърба му е фасадата на кафенето до ТВУ-го, и между масите тичат уморени сервитьюрки с тъмни кръгове под очите. След това всичко се обърква и потъва в мрака.

* * *

– Ставай, Стеф. Време е за закуска.

Хари седи пред колибата, и вятърът развява косите му и разнася мръсни найлонови пликчета по купчините боклук. Пред него стара алуминиева тенджерата с отчупени дръжки стои на парчетата от голяма керамична ваза, и под нея горят пожълтели остатъци от списания. В тенджерата нещо ври – ако се съди по миризмата, месни отпадъци. Хвърлени огризки от хот-догове, събрани от боклука парчета синтетично месо, развалените им части изрязани с евтин бразилски канцеларски скалпел...

– Гъстичка става, ще те погрее отвътре – кимва към тенджерата Хари.

– Не ми се яде, Хари. Трябва... трябва да се жакна.

– Вчера пристъпът беше по-дълъг отвсякога, Стеф. Да пробваш ли малко крек вместо...

– Заври си го отзад крека. Сурни го на некая бавачка, за бебетата.

– Толкова ли ти е слаб?

– Нали съм ти казал. Малко те позаостри, и след час-два пак си кат лайно в изолационен пакет.

– Много ли те е настъпило? Можеш ли да изчакаш, докато хапнеш?

– Мога, ама после... на всека цена.

– Добре. Сърбай, аз ще закача акумулатора.

Докато действа с лъжицата с огризана пластмасова дръжка, Стеф гледа как Хари свързва малкия очукан акумулатор. Тази нощ клошарите в града са му го заредили, срещу някакъв боклук или услуга. Едно зареждане стига за четири-пет свързвания, почти седмица, ако не се жакваш често. Захранват с него намерен на боклука безжичен терминал. Който го е изхвърлил е забравил да анулира регистрацията му, и сега става за безплатни връзки към публичните бази данни.

Стеф нетърпеливо обира последните лъжици от варивото. Натиска с дръжката на лъжицата счупения бутон на терминала, и нетърпеливо плъзва пръст по повърхността на екрана. Изписаното послушно се сменя, по екрана хукват редове, картинки, схеми. Понякога пръстът потупва нещо, и потокът информация сменя хода си, заобикаля оттук или оттам, търси незнайно какво.

Стеф седи с фиксиран върху екранчето поглед, и чувства как постепенно терминалът и бунището се разтварят и изчезват. Как той отново е без граници и без край, обхванал целия свят. Отново го облива неописуемото блаженство. И да има дума, която описва като какво се чувства, Стеф не я знае. Ако поиска, ще си я спомни мигновено – но не му пука. Знае достатъчно, за да постигне каквото си прище. Да се излекува като

на шага. Но е твърде голям, над всичко е, и не му пука за човечето там някъде на бунището...

* * *

Когато се опомня, Стеф не бърза да стане. Всичко е необичайно ярко и кристално ясно. Само един поглед върху прикътаната между две купчини боклук колиба, и виждаш всяко парче кои други подпира, и на какво се държи. На терминала сякаш е изписана историята на собственика му – хлапе от предградията, баща в затвора или в неизвестност, още братчета и сестричета, уморена майка с малка заплаца, подарък за петия или шестия рожден ден, преоценен или купен на старо...

Дори спомените са невероятно ярки, направо преживяваш нещата отново, виждаш всичко още по-ясно, отколкото тогава. Два дни отпуски, с истински, легален кредитен чип в джоба. Готино, щот има дебела пачка по него, трябва да предложеш бая тузар, за да сдиплиш толкоз. И тъпо, щот чипа знае, че немаш осемнайсет, та не можеш си поръча с него пиячка, и секакви гот неща. Само че това си има цаката. На това те научава ТВУ-то – всичко си я има.

Местната банда. Повечето на към твоите години, или излезли от ТВУ-то, или ще влязат там. Или направо в пандиза. Не си ли лъольо, нема да те метнат, щот влязат ли, жална им майка. Шариш им, и ти преточват парите на приносителски чип, или даже на банкноти, и харчът се води за нещо легално. Че си висял от сутрин до вечер в Дисниленда, примерно, или че си ходил на скъпарски ресторант. Пак от тях и курва можеш да си намериш, дето нема да те изтропа, и дрога, и кво ли не. Стеф още не знае какво точно ще си поръча, но съдбата прави избора вместо него.

– Новичка гадория – разклаща пред очите му ампулата Банджото. – Немат я даже сериозните дилъри. Страхотна е, мъжки. Като крек, ама ем по-яка, ем държи два-три месеца с едно слагане. Ем на вид не си друсан, и проби не я ловят.

– Литкаш ме.

– Не е химия. Неква наноджаджа е. И е скъпа, с тая пара можеш цел джоб крек да нагребеш. Избегам ли от Сивия с тях, жив нема да осъмнем. Ше ме гони до Токио и обратно... Ма ги струва! Едничка ми е – кой превари, той завари... Добре, де. Мой човек си, ша ти менкам мангиза без комисиона, ако я земеш.

Идеята грабва Стеф. Знае добре как те заостря крекът. Три месеца така...! Ако Банджото не лъже, ще е велико. А ако лъже... откъдето

дошли парите, там и отишли. Не рискуваш ли, все едно не живееш.

– Лапа към час, доде подеждва – обяснява Банджото, докато пълни спринцовката. – Седай, чекай. Да видиш лъжем ли.

След час обаче има само зверски главоцеп, и като в черна мъгла изплуват и отминават лица, светлини, неща. Физиономията на солиден, гладко избръснат мъж. Сивия. Банджото бърше кръвта от устата си, пръстенът на Сивия му е срязал устната и му е избил един зъб. Сивия гледа Стеф право в очите недоумяващо...

Когато се събужда, Стеф лежи в непозната стая. Добре, че главоболието е минало. На вратата се мярва лицето на Банджото, и изчезва. Докато Стеф се чуди къде е, вратата се отваря отново и вътре влиза Сивия, и го гледа изпитателно:

– Нещо треснал ли си преди дозата?

Стеф поклаща глава.

– Дойдох направо от ТВУ-то, да менкам парите. И Банджото ме нави.

Сивия го преценява на око и внезапно замахва. Стеф дръпва глава настрана. Твърде късно. Ръката на Сивия обаче е спряла на милиметър от лицето му.

– Пробвай да ме удариш – казва Сивия.

Стеф гледа невярващо.

– Успееш ли, няма да те пипна. Но иначе ще те потроша.

Стеф се надига от леглото тромаво и свива юмруци. Другият дори не се приготвя за бой, просто стои срещу него. Стеф замахва да го удари, после още веднъж – онзи всеки път успява да се отмести навреме. Направо е светкавичен. Стеф се амбицира, но ударите му срещат само въздух. Сивия е като призрак – миг преди юмрукът да му смачка лицето, вече е другаде. Направо не вярваш на очите си.

– Добре, остави – махва с ръка накрая Сивия. – Помниш ли кво ти набоде Банджото? – Изважда няколко различни ампули, и ги подрежда на дланта си.

– Тая – посочва без колебание Стеф. Сивия вдига вежди и цъква с език.

– Шефе, казах ти, не те ментим – провлачва жално Банджото откъм вратата.

Сивия измъква от джоба си топка банкноти, отделя една и я подхвърля към него. След това отброява тънка пачка и я бутва в ръката на Стеф.

– Половината обратно. Нито ти си виновен, че не сработи, нито аз.

Делим загубата.

Вече е вечерта на втория ден, така че Стеф се прибира. В джоба му има само една-две банкноти, за дребни харчълци вътре. Останалите са у Сивия, дадени пред другите от бандата. Изхили ли се в лицето на Стеф следващия път, бандата вече няма да му вярва – пък щом му върна половината, значи му пука. И е достатъчно печен и жилав, за да е трудно да го махнат от пейзажа.

Първият месец после е като другите. Само дето Гошката не се връща от поредната отпуска. Пометен от камион на една уличка, бил изскочил внезапно пред него. Не е голяма новост, де – на година по пет-шестима от ТВУ-то си отиват през черния изход, както му викат вътре. След още месец си заминава пък Чепа. Успял да се измъкне някак на покрива на спалното, и скочил оттам, надолу с главата. Сигурно се е надрусал тайно от другите. Стеф е дежурен по парцал, и на него се пада да избърше петното кръв и мозък на асфалта. В ТВУ-то няма как да си гнуслив, но въпреки това стомахът му се обръща, докато търка.

Третият който умира, месец и нещо след това, е Хасан. Застрелян при опит да окраде възрастна двойка, докато вечерят в „Петте яребици“. Оръжието на дъртия чвор е законно, и всички са видели как Хасан е влязъл, огледал се е, грабнал е чантата на бабичката и е хукнал към изхода. Нещо гложде Стеф – Хасан беше парче хитрияга, не би грабил открито. По-голямата сестра на Мъри, от групата на Стеф, обаче е сервитьорка там, и е видяла с очите си нещата.

– Печенияга е сестъра – пояснява едрият Мъри, докато разправя. – Нема да ме метне, не е от тия.

– Кво печена бе, нал секи я чука за нищо пара – промърморва заядливо Хлебарката отстрани.

– Инак е аут от кръчмата, ситен – отвърща Мъри миролюбиво. – А аз не съм й клиент, че да ме литка.

След още няма месец разхожда катафалката Джонката. Всички, де-то са се друсали тая вечер на тавана, са били вече под облаците, та никой не го е видял колко дози е опраскал. Уж си е слязъл до спалното сам. На сутринта обаче го намират в леглото студен, а като идват резултатите от аутопсията, директорът прави бесен тараш навсякъде. Стеф също изгаря с две дози тетраметамин, лепнати с тиксо отдолу на шкафчето, и с два дни карцер заради тях. Други отнасят и по повече. Стеф се чуди – кво му пука на директора кой се друсал, и кой ша копат? Един яд по-малко – що се газира?

– Сгреваш ли кво става? – пита го тихо след седмица Кибика,

докато чакат на опашката в столовата.

– Кво да става?

– Четирма за четири месеца. Бая е.

– И кво? Пука ли ти?

– Ама кои четирма? Дет беха в шибания опит.

– Ние двамцата сме си окей – възразява Стеф, но по гърба му ползва студ.

– Дотука. Прай си извода.

Кибика не спира с ровенето. След два дни излиза в еднодневна отпуска Мангала. Кибика разменя с него няколко думи преди това. Вечерта след като се връща, Мангала ги привиква след вечеря със Стеф в един ъгъл, и им кимва:

– Мели ти чутурата, Кибик. Братото вика същото – и в техното ТВУ е имало опит, преди четири месеца, и от шестимата петима са превзели фризера. Сичките случайно, секи различно. Последния – она ден.

– Тая верно не е съвпадък – констатира мрачно Стеф. – Ама от къв зор? Що па да мрат?

– Дреме ли ти? – отвръща Кибика. – Може да е неква гадост, дето след време разбишква акъла. Може опита да е бил много шибан, и плешивковците да замазват следите. Може некой маниак да трепе подопитните. По на кеф ли ще пукнеш, ако знаеш?

Стеф плаща на Мангала своята половина от междуградското обаждане и уплашено обмисля нещата. Не му се мре. Хич. А в ТВУ-то който не стопля навреме, не живее дълго и хубаво и без да е бил в опити... Ама няма скоро да излиза в отпуска, да уреди някакво прикритие, пък побегне ли на сляпо, ще го пипнат за ден-два. Всяка година по някой идиот се пробва, за поука на останалите. А ако Мангала не ги е излъгал, няма никакво време.

– Е? – пита го Кибика на следващия ден.

– Навитак съм. Неква оферта?

– Довечера дигаме парцала. Уредил съм фалшиви идент-импланти.

– Немаме толкоз пара.

– Евтинджос са. И ще има малко отстъпка, срещу нашите.

– На кой са му изтребали?

– С тех и с пачка за директора ТВУ-то е екстра покрив за некой намокрен от поръчка. Ама пак немам достатъчно, ще шариш разликата, за уреждането. За опита сте гушналия бая, Чепя се похвали, пък ти си прибран, сто на сто си сложил настрана. Инак си реди нещата сам, ако смогнеш...

Ясен е начи директора що се газира, мисли Стеф. Дойдат ли куки да ровят, него ще чепкат – от нас нема кво да отдерат. Изнюхат ли го, требе да им кеши мега, нема да му се ще.

Два часа след отбоя в ТВУ-то двамата вече седят в мазето под кафенето на ъгъла на „Боян Радев“ и 534-та, и пъргавият ветеринар на бандата навива ръкава на Стеф. Кибика чака реда си отстрани.

– Екстра стока – кимва ветеринарят към двете оризови зрънца, матовобели в прозрачното пликче. – Полицейските и корпоративните скенери ги хващат, де, но уличните се литкат без гък. И магистрален чекпойнт минаваш спокойно, и в по-закъсал магазин или склад можеш да се наемеш даже. – Той пръсва върху ръката на Стеф точно под рамото малко упойка от спрей с нарисуван ухилен доберман. – Я сега да ти извадим стария...

Скоро след разсъмване двамата бегълци вече се дрънкат в каросерията на товарен камион, извън града. По идентификация току-що са навършили осемнайсет, и са пуснати от ТВУ-то с добро поведение. Последните им пари са отишли за превоза, но все ще изкарат, или отмъкнат нещо... Стеф вече се унася в полудрямка, когато Кибика го разтърсва безмилостно.

– Кво има? – пита сънено Стеф.

Кибика не отговаря. Лицето му е разкривено, очите са разширени, от ъгълчето на устата се точи слюнка. Ръката му, сякаш сама, сграбчва отново Стеф за рамото и започва отчаяно да го тръска и привърпва към себе си. Стеф се отскубва и отпъзлява бързо към противоположната страна на каросерията, смразен от ужас.

Ръката на Кибика внезапно пада като отсечена. Очите му се разширяват още повече, той става, без да го е грижа, че ще се вижда над страниците на каросерията, и тръгва към задната ѝ част. Хваща се за преградата и се прехвърля през нея с главата напред. Шофьорът очевидно не е забелязал нищо, защото продължава.

Стеф бързо пропъзлява назад и поглежда през цепнатинка между плоскостите. Кибика лежи на асфалта, и зад него е спрял неголям бус. Двама в работни дрехи хващат момчето за ръцете и го хвърлят в буса, скачат и те след него, и бусът потегля. Бързо доближава камиона и започва да кара близо зад него. Добре, че страниците са високи до пояс, и от буса нямат как да видят вътре.

Тогава Стеф усеща странно изтръпване. Тресе го, като преди година, след скапания крек на Дейви. Като на талози е – ту идва, ту отминава, и нещата наоколо си сменят цвета, стават жълти и черни

едновременно, или с цветове, за които думи няма... Това продължава около десетина минути, и престава внезапно. Веднага след това бусът рязко дава газ, задминава камиона и изчезва.

Тук споменът обаче започва странно да се разплува. За момент полето отстрани на камиона се превръща в странна схема, като електронна, сигурно намерена в някой от моментите на знаене на всичко. Линиите ѝ се удължават и се превръщат в бодливата тел около ТВУ-то, само дето стигат нагоре до безкрай, и го няма старото дърво до нея, по което да можеш да се покатериш, да пропълзиш по клона до извън оградата и да се спуснеш по праметнатото одве вже...

Стеф се извъръща, да побегне нанякъде, но е отново в колибата. Само дето стените ѝ са покрити със стари тапети на кученца, като детската му стая много отдавна, и таванът се клати като духано от вятъра перде. През отвора се вмъква Хари, носи разнищена детска играчка, лицето му е жълто и черно едновременно, и фигурата му се люлее и разтяга, и размива по ръбовете, и на моменти се двои. Поглежда Стеф, откача лицето си – под него лъсва глава от метал – слага го на коленете си и започва да вади и слага разни дреболии отвътре в него...

След това всичко потъва в сиво-жълти размазани петна.

Пристъпът.

* * *

– Не ми харесваш – отбелязва гласът на Хари. – Стягай се.

Малко по малко светът се прояснява.

Стеф с усилие надига глава. Наоколо са стените на колибата. На гвоздей, щръкнал от шперплатовия гръб на шкафа, виси пластмасова торбичка с течност, поцапана със засъхнали кръв и мръсотия, и от нея към ръката му върви тънка прозрачна тръбичка. Система. Виждал ги е по телевизата.

Стеф свежда очи. Подът пред него е пропит с повърнато. Повече от всеки друг път.

– Що го прайш? Що не ме омайш да си пукна?

Хари свива рамене. По лицето му е невъзможно да се разчете нищо. Минава време, преди да се обади пак:

– Откъде си, Стеф? Имаш ли родители?

– Перник. – Стеф изплюва гнусна псувня. – Морука го опандизили доживот месец след кат съм се пръкнал. Дъртата бачкаше, да ме храни, ама като бях на пет, една нощ я заклали. И айде в дома за безпризорни. После – в ТВУ-то, от дома трудно се отива другаде. Допреди година и

половина там.

Хари кимва разбиращо. Лицето му е безизразно както винаги.

– А ти, Хари?

Другият сякаш се поколебава за неуловимо кратък миг, преди да отговори.

– Ясенец... На към триста километра оттук.

– А твоите дърти?

Пак същия миг колебание.

– Майка нямам, само баща. Умря преди шестнайсет години.

– На колко си бил тогава? Десет? Петнайсет?... Добре де, ти си знаеш... Ако си чист пред куките, що не идеш да бачкаш някъде, да земаш заплата, да се ожениш?

– Не съм. Казвал съм ти.

– Кво си сгазил?... Окей, твоя си работа.

– Почивай сега. Ще ида да намеря малко храна, и да видя няма ли как да науча нещичко за болестта ти.

– Искам да се жакна.

– След като ядеш.

* * *

Спомените отново обгръщат Стеф. Всичко, записано в бездънната памет на инфосферата. Всичко, което човек би могъл да пожелае да знае.

Бунището им? Започнато преди четири години, очаква се да се запълни след още шест. Стандартен проектен живот – десет години. После ще го бетонират, и върху бетона ще насипят тънък слой пръст, ще построят отгоре градче с къщи, градинки и улици, или пък парници за храни, нещо за хората, още не е утвърдено какво. Заводи и бизнесзони не може, тежки са, искат истинска земя за основа.

Вече над два процента от площта на развитите държави е рекултивирани бунища, изкуствени ландшафти, по-красиви и уредени от естествените, така казват всички меди. Според проучванията 74% от хората предпочитат да живеят върху изкуствен ландшафт. Процентът расте с всяка година.

В паметта на Стеф се разливта дисертацията на асистент от Хановер, записана в архивите на университета – „Исторически преглед и анализ на проблема с отпадъците в съвременния свят“.

Някога са изгаряли боклуците. Спрели са заради ограничаването на топлинните емисии и парниковите газове. Развитите държави дълго не

се съгласявали. Но като почнали да се надигат моретата, островните и ниските държави сключили договори с развитите, срещу подкрепа. Вануату става присъединена територия на САЩ. Тристранен договор между Бангладеш, Китай и Индия – Индия присъединява Бангладеш, Китай получава спорни погранични територии. Италия и Гърция гласуват за федерализирането на ЕС, срещу подкрепа за Гибралтарската стена...

Някои са по-хитри. Сингапур купува боклуци от Китай и Индия и ги насипва върху заливаните си земи, и в шелфа. Вместо да намалява по територия, расте. Холандия пък ги използва, за да стабилизира дигите. Нови територии не отвоюва, но запазва успешно старите.

Рециклирането на боклуците е скъпо, въпреки субсидиите. Неведнъж е предлагано стоките да се произвеждат така, че да се рециклират лесно. Но да се произвежда иначе е по-евтино, и корпорациите са отлобирали предложението. Някои твърдят, че рециклирането не е нужно – боклуците са вече ценност, а не проклетие. Други сочат, че с изчерпването на суровините корпорациите сами ще наложат рециклирането, а боклуците са най-неизчерпаемият и възобвим източник, който може да съществува. Шегаджиите казват: „Лошата вест – храната свърши. Добрата – екскременти има, и ще има завинаги“.

Всяка цивилизация се сблъсква с проблема за мениджмънта на отпадъците. Не изгради ли правилна стратегия за оползотворяването и усвояването им, не съумее ли да ги управлява, те се натрупват. Ограничават жизненото пространство на цивилизацията, притискат я в ъгъла. Информационните им отражения навлизат в обществените мемета, запълват инфосферата, съсредоточават ресурсите ѝ върху себе си, и в крайна сметка започват да я управляват...

Дисертацията внезапно изчезва от паметта на Стеф, сякаш никога не я е имало. Очите му се разтварят, и виждат буницето. Терминалът е угаснал. Хари седи отстрани и го гледа кротко.

– Хари... Ти ли го угаси?!

– Акумулаторът свърши.

– Гадно... Зареждане?

– Може би тази вечер... Стеф, интересно ровиш данни. Как го правиш?

– Де да знам. Чопля квото ми се прище. Секи път различно.

– Нямам предвид това, Стеф... Отначало цъкаш с пръст по екрана, ама по някое време забравяш. А терминалът си бачка, и върти данни, и сам избира от тях, и ти ги следиш... Някак го управляваш без ръце, все едно с мисъл.

– Майтапиш ме.

– Не те майтапя. Имаш ли вградени наноимпланти за връзка? Или нещо подобно?... Откога умееш да работиш така?

– Наноджаджи са ми боли веднъж, ама нещо не сработиха. Не знам що. А данни смуча... – Споменът внезапно проблясва в ума на Стеф. – Точно отпреди да ми бодат наното. Пак ми бодоха нещо, не знам кво. Некакъв опит бил. И после ми даваха терминал, и ме питаха разни неща. Какво виждам, мога ли да намеря разни инфота...

Миг-два Хари стои напълно неподвижен. След това безизразното му лице се обръща към Стеф:

– Разкажи ми. Колкото по-подробно, толкова по-добре.

Когато Стеф привършва разказа си, вече е мръкнало. Говорил е часове, излял е всичко, което помни. И му е олекнало мъничко. Странно – изпял се е пред друг, редно е да е напласен.

– Нещо светва ли ти тая мойта?

– Може би. – Хари става и вдига акумулатора за дръжките, направени от парчета върви. – Ще ида да го зареда.

Странен е тоя Хари. Никога не се ядосва, нито се радва. Ако морука му е пукнал пред очите му, нищо чудно. Стеф е виждал и друг път такъв, оня дето беше заклал дъщерите си. Ама Хари пък се грижи за Стеф, без никой да го кара. Какво ли смята да изръси от него? Кво ще да е, може да си го вземе и веднага... Говори префърцунено кат плешивковец, а па е пич. Странен тип...

Стеф решава да порови следващия път за инфо за Хари, като се върже.

* * *

И отново плува над света и през света, по-огромен от всичко, и блаженството го залива. Този път обаче първо нека разбере някои неща.

Умът на Стеф обгръща масиви информация, събирани през времето от камери и обработващи системи, учреденски и фирмени бази данни, входни устройства и съхраняващи модули... Не-човешки спомени, слети в едно със собствените му, по-ярки и детайлни от тях, по-истински, сякаш онзи Стеф е бледа сянка, незначителна частичка от истинския Стеф, мъглив и сив илюзорен сън. В който отново ще бъде пленен, щом връзката с инфосферата бъде отрязана.

Тук-там в спомените му зяят празноти – липсващи късчета информация, непопаднали в инфосферата, или изрязани от нея. Стеф вече знае – напругне ли ума си, винаги открива начин да запълни празнотите, по

нещата около тях и връзките им. Когато знаеш всичко за всичко, все се намира как. На това те учи ТВУ-то – за всичко си има как.

Ясенец.

Градче, забутано сред чукари, встрани от големите пътища. Неведнъж прекръщавано при смени на политическите ветрове. В началото на века е било почти обезлюдено от миграцията към големите градове. През четирийсетте Даймлер-Сааб-Сименс построяват там голям изследователски център, заради изолираността и удобно контролирания достъп. Секретни разработки, военни и правителствени. Целият персонал живее в изследователския кампус. Но покрай тях и градчето се съживява – обслужваща индустрия, нискоквалифицирани работници за поддръжка на кампуса. Разрешението местните да обслужват центъра е дадено с условието кметът да има съветник, назначаван от ДСС, с право на вето върху общинските решения. Поминък срещу контрол – нищо различно от кое да е назначаване на работа.

Преди шестнайсет години – инцидент в центъра. Седемнайсет от персонала загинали. Безредици в градчето, силите за сигурност на корпорацията се опитват да въведат ред. Още шейсет и двама загинали. Никаква публичност в медиите. Никакъв спомен в инфосферата. Празнота.

Защо не се е намесила полицията? В лабораториите – ясно. Законът за неприкосновеност на корпоративния живот. Ама в градчето?... Стеф се заравя в ярки не-спомени. Повечето нямат връзка с празнатата, привидно или наистина. Един обаче проглясва – запис от задължителния архив на телефонната компания, случайно прозяпан от прочиствалите инфосферата. Разговор между шефа на полицията в града и високопоставен агент от Агенцията за федерална сигурност, забрана полицията да се меси, никакви обяснения. Пак празнота.

Търговската дейност на ДСС?... Финансов отчет за същата година на отдела на Даймлер в Ясенец, корпоративно секретно, но по закон достъпно за някоя служба някъде – а това значи и за Стеф. Разходите не са дадени по пера, но общият им размер е огромен. Нещо важно? Дето може би има връзка?

Още спомени за тях? Много. Засечки с познати неща?... Година и половина по-късно – доклад до Отдела за федерална сигурност, от техен експерт, за полеви изпитания на модел R39-563838934-DSS. „Повишаването на интелекта отново води до саморазширяване на спектъра на задачите, до степен противоречие с и самоотмяна на основната задача; теоретично възможно развитие като в Ясенец, и необходимост от стерилизация на контактната област...“

Малко по малко картината се очертава.

Даймлер-Сааб-Сименс са разработвали военна технология. С възлагани на нея надежди. Всякакви подробности липсват... Но в Ясенец е станал гаф. Загинали са всички от лабораторното звено, работило по проекта, и още хора в града. Сред силите за сигурност на корпорацията няма пострадали. ДСС не са предоставили данни за причината за смъртта на персонала. Гражданите са умрели от автоматично огнестрелно оръжие, по данни от аутопсиите... Вероятно дъртия на Хари е някой от утрепаните.

Осемнайсет от убитите са имали деца на подходяща възраст. Никое не се казва Хари, не приличат по снимки, половината са момичета – кво от тва, ново име, лице или пол не струват скъпо. Пет или се видят умрели по документи, или са в неизвестност по десет или повече години. Ще да е от тях.

След това блаженството поглъща Стеф, и той щастливо плува в собствения си безкрай.

* * *

– Много нещо ли изгълтвам на свързване, Хари? Имаш ли идея?

– Трудно е да се каже. Мотаеш се през какви ли не данни, понякога пълен боклук. Поне за мен. И не знам виждаш ли ги истински, или само преминават пред очите ти.

– Хрумва ли ти що го правя? Така де, хората се друсат с разни хии, или нанота. Аз кво, откачен ли съм?

– Човек може да се надруса с всяко приятно нещо. Дрога, пиячка, танци, филми... Теб май те кефи да гълташ данни, или да се пързеляш по тях. Нищо по-различно.

– Да, ама що пък това?

– Не знам. Може би ще разбере повече по-нататък.

Ако има по-нататък, мисли си Стеф, и поглежда новата торбичка с течност, вливана във вените на ръката му. Щяла поне да го постегне малко. Да видим.

– Стопли ли как управлявам терминала с мисли?

– Да. – Хари кимва към вратата. Стеф проследява погледа му и вижда навън... нещо. Като апарат, ама събран от поне десет потрошени апарата. Разпределител за телевид, вързан към стар медицински скенер, отстрани висят някакви платки, многожилен кабел води към неголяма сателитна антена с нащърбен ръб...

– Терминалът ти принципно има възможност за дистанционно,

Стеф. На тоя модел датчикът е изключен, за да покрият по-нисък пазарен клас, но иначе всичко си го има. По-евтино е така, отколкото да правят отделно схеми без тези вериги и компоненти.

– Демек, ако датчика бачкаше, щех да го действам с дистаннт-имплант? А кат не бачка, и немам имплант?

– Основната схема обработва електрически импулси. Ако върху изводите ѝ за датчика бъдат насочени модулирани радиовълни, примерно от антена като тази, в тях се генерира ток. – Хари поглежда към нещото отвън. – Може да се имитира, все едно е вързан датчик, и се управлява отвън. Сложно е, но може.

Стеф не разбира някои от думите, но се досеща какво горе-долу значи цялото.

– Аз така ли го действам?

– Да. Правих измервания, докато се беше жакнал.

– А отде зимам антената?

– В главата ти е, Стеф.

Стеф гледа Хари уплашено. Да не е тръгнал да мръдва? Не изглежда различно отпреди. Ама може да си е мръднал и поначало. Що му е иначе да се грижи за някой, от който нема файда?

– Главата ти е тъпкана с наноджаджи, Стеф. Метални. Из целия мозък, свързани помежду си. Като работят, генерират радиовълни. И като се активират в определен синхрон, все едно вълните се излъчват от антена – могат да се насочват и фокусират, както светлина с хололуца... Така го правиш, повечето време. Понякога май се свързваш пряко с микроверигите на аппарата, пак така, ама това отвън е хилаво, не може да те засече.

Стеф бавно смила нещата.

– Начи оная простотия на Сивия... От гроба че го изкопам, изрода!

Хари поклаща глава.

– Какво?... – Още малко размисъл. – Плешивковците в ТВУ-то? И те ли са ми наболи наноджаджи?

Хари кимва.

– Хари, човече, кажи ми квото знаеш!

Другият присяда до него.

– Нанотата от плешивковците са специални. Правят нещо като антена, да се връзваш с нея както сега. Ама слаба, по-слаба от твоята – нареждат се и се сработват по към половин час, и пак за по-сигурно трябва шлем, като она в ТВУ-го. А за от по-далече – цял бус апаратура. Не става да се вържеш с нея към терминал.

– Тогава как го правя?

– Могат обаче и друго. Нали са много дребни, тялото ти непрекъснато ги разваля, ще изкарат най-много година, и най-добрите щамове нано не издържат в организма повече. И за да ги има в тебе по-дълго време, се възпроизвеждат. Както микробите – казвали ли са ви за тях в ТВУ-то?

– Не.

– Наноджаджите се събират по няколко, и сглобяват заедно нови, от парчетата на смачканите от тялото ти, или от метални атоми, взети от кръвта ти. Могат да изкарат така в мозъка ти докато си жив. Експериментална технология, даже военните я нямат. Само за правителствени цели. Куките от ония служби, дето уж ги няма.

Стеф се ухилва кисело.

– Отде знаеш кво немаат военните?...

– Но понеже джаджите са много ситни, и са още експериментални, не са много кадърни. Често грешат, правят дефектни джаджи. Обикновено скапани, ама много рядко, по случайност, по-добри. И не се знае с какво по-добри, може да е с нещо, дето да не харесва на плешивковците. Колкото повече време минава, толкова по-вероятно е да се получи нещо нежелано...

Стеф свива юмруци. Пред очите му витаят празното лице на Кибика с потекли лиги, и петното на асфалта в ТВУ-то...

– А при теб са се омешали с онези от Сивия. Онези не могат да се правят сами, ама другите могат, а не гледат с какви се събират, и от кого какво от схемата на джаджата взимат – не са били мислени наоколо да има и други освен тях... И най-често са правели джаджи мелези, дето съчетават неща и от двете, където каквото попадне. И от тях има скапани, ама има и по-добри, много по-често, отколкото иначе. Скапаните са се разпадали, а по-добрите са продължавали, и са можели повече неща от истинските. Правели са се по-здрави от тях, и по повече, и са ги разглабяли за парчета, и са им взимали местата. Когато си избягал от ТВУ-то, сигурно вече в главата ти са били повече мелезите, а те не изпълняват добре командите на плешивковците. Затова онези с буса са могли да накарат Кибика да скочи, а теб не.

– Щото са мелези ли ме тряскат пристъпи?

– Кой знае – свива рамене Хари. – Може по начало да я докарват дотам. Предвиждало се е подопитните да не живеят повече от шест месеца, а ти ги носиш вече към две години. И са много повече отпреди, сигурно стотици пъти. Така антената е по-силна, връзва се по-лесно, и с

какво ли не, ама повече увреждат мозъка. Най-много докато се пренастройват...

– Чай малко. Предвиждало се е да пукаме до шест месеца? Откъде го знаеш?

– От теб. Нали каза, че навсякъде очистват всички подопитни преди шестия месец?

– И що така? Да не станат с джаджите големи клечки?

– Може би. Или може би е част от опита.

– Дали... – Стеф внезапно осъзнава. – Дали могат да ме карат да прайм квото щат през тая антена?! Да се метна надолу с главата, или пред камион, или да грабя тъпо, или... Малей, че ги избием сичките!

– Правителствата много искат да го могат. За да ловят лесно пресъпници, примерно. И за други неща... Сивия умрял, казваш?

Минава известно време, преди Стеф да успее да се овладее.

– Скивах пак Банджото след няколко месеца. Сивия го пречукали още деня след като се дигнахме. И ветеринаря, и още половината банда. Де кой не смогнал да избега. Били облечени кат Хромаджии, ама имали фрагментни пукала и микрокапсулни гранати, и хич не ги пестели. Хромаджиите таквиз неща не са и сънували, шеха да са изтрепали другите банди и да са фанали целия град още ехе кога...

Лицето на Хари е безизразно както винаги.

– Хари... откъде ги знаеш сичките тея работи? Частно даскало ли си карал, преди да пукне морука ти?

– Нещо такова. И оттогава също уча, винаги когато мога.

– Начи морука ти е бил паралия. Кво е бачкал?

Хари не отговаря.

– Откъде учиш сега? Терминала? И други терминали, където заварिश?

– И чета изхвърлени списания и книги, разглеждам изхвърлена апаратура, правя си експерименти. Слушам, когато хората наоколо обясняват. И по други начини.

Стеф вдига вежда. Не е чул някой да учи така, па и кат си на бунището, файда от учене няма. Тая е мътна.

– Кви други начини?

– Най-вече от бунището... Гледам какво изхвърлят хората. Какви неща се появяват, колко нови. Какво идва повече, какво намалява. Какво го има, пък не е ясно откъде и защо идва. Или обратното, какво трябва да го има, пък го няма.

– Че тва мож ли те научи на нещо?

– Разбира се. Знаеш, че всички големи корпорации купуват купища неща, дето не им трябват, нали?

– Не. Верно?... Що?

– За да не могат конкурентите да гадаят какво разработва и вкарва в производство корпорацията, по това какво купува. Повече от половината световно производство корпорациите го купуват, само за да го унищожат. Иначе не се скрива достатъчно добре накъде се насочват.

– А стий бе. Начи прайм за бунището повече от за нас си?

– Пак заради същото и си унищожават отпадъците сами, понякога дори в нарушение на конвенциите. Ако някоя си ги изхвърля тук, другите ще идват, ще ги ровят, и ще научават страшно много за нея... Така аз пък научавам много по изхвърленото за хората – как живеят, какво използват, с какво се хранят. А пък по какви боклуци трябва да ги има, но ги няма, или внезапно спират да идват, разбирам кой какво се опитва да скрие.

– Че що не гледаш телевизиде? Там казват кво ли не.

– По телевизиде казват каквото решат, а боклуците казват истината. И от разликата между двете също разбирам много неща.

Стеф се мъчи да го разбере, но му звучи отнесено, плешивковски. И не се чувства добре. Усеща се слаб, и стомахът му се е свил на топка. Хари забелязва гримасата му.

– Окей, спи. Почивай.

– Искам да се жакна...

– Като се наспиш. – Хари сменя торбичката с нова.

* * *

Никога досега спомените на Стеф не са били толкова ярки, толкова близки и много едновременно. Целият трепери от напрежение, усеща как лекичко му се гади, като в пристъп. После май ще му излезе през носа. Но поне знае какво да търси.

Модел R39-563838934-DSS. Изпитван в автоматични танкове и самолети, и в самоорганизиращи се наносистеми с военно предназначение. Труден за фино контролиране, но дава отлични резултати.

Кво е тоя модел, да му го...?! Стеф се заравя в спомените си. Части от тях са му непонятни – помни ги, но не ги разбира, парчета от тях и обяснения липсват. Напряга се докрай, мъчи се да свързва всичко с всичко, да разбира повече, и спомените стават постепенно по-понятни. Стомахът му се преобръща, но той стиска зъби. Малко по малко неясните се избистрят, докато накрая изкристализират в нещо разбираемо.

Изкуствен интелект с военно предназначение. Приспособява се гъвкаво към различни носители и условия. Разполага с висока степен на автономия при преценката как да реализира поставените задачи. Първоначалният прототип е разработен от Даймлер. Има вграден блокаж върху анализа на мотивите на задачата, за да се подобри контролът върху него. Нивото на интелекта му е ограничено до 1,85 – при по-високо блокажът на мотивния анализ губи надеждност.

Стеф уморено се отпуска. Ясна работа. Изтървали са бройка от ИИ-то, налята я в самоходен картечен модул, я в боен робот, я в друго от сорта. Експериментална, още без ограниченията, дето са ги набили после в модела, да не разбира заповедите как на него му кефне. Опукала е персонала наоколо, измъкнала се е в града, и преди корпоративните самураи да я намерят и взривят, е гръмнала когото срещне. Ако някой свидетел е останал жив, пък са го очистили самураите, да се покрие издънката. По-евтино и сигурно е, отколкото да му кешат да мълчи.

Гаденето се засилва. Стеф се опитва да се откъсне от жакването, но няма сили, зле му е. Пространството пред него се гърчи и криви, и разплува, и отведнъж се разтваря, и се превръща в стая, пълна с хромирани апарати. На стената – портрет на изплезен дядка с шръкнали бели коси. Зад бюро с терминал на него стои друг дядка, и дуло бълва иззад отворена врата куршуми, и той се хваща за гърдите и полита назад и пада на стола. След това внезапно прозорецът се приближава и пръсва, и земята полита отдолу от пет етажа разстояние срещу Стеф, в последния миг внезапно се извърта и пъхва под краката му, и отстрани се мяркат и в миг изчезват застинали изумени лица...

След това всичко потъва в жълто-сив мрак.

* * *

От мътилката бавно изплува лицето на Хари, после стените на колибата наоколо. Минава известно време, преди да престанат да се люлеят.

– Хари, човече... зле ми е...

– Можеш ли да си вдигнеш ръката?

Стеф се опитва, но без резултат. Ръката му сякаш не е негова, другата също. Не може да се движи изобщо. Хари се намусва, изравя огнякъде две ампули и ги боцва в пластмасовата система, окачена на пирона.

– Кво ми е?

– Пресилил си се, Стеф. Надявам се да изгазиш и тоя път, но...

– Да не се жаквам повече? Нема начин, мъжки. Знаеш.

– Ако ти се живее.

– Без жакване не ми требе.

– Дай първо да те стегнем, пък после. Става?

Малко след като системата свършва, Стеф вече мърда пръстите си. После раздвижва и ръцете си. Ставането е по-трудно, но поне може да пълзи.

– Стой тука, ще ида да намеря нещо за хапване.

Когато гърбът на Хари се изгубва от поглед, Стеф пропълзва към терминала. Трескаво го връзва за акумулатора, но проклетата машина не ще да бачка. Акумулаторът не е зареден. Стеф сипе проклетия като наркоман, останал без крек. Но не може да направи нищо, освен да чака.

След цяла вечност Хари се връща. Носи пликче. В него има парче хляб и стиропорена купичка с капак, пълна с топла супа фиде.

– Откъде ги смъкна, мъжки? Намерил си пари отнекаде?

– Поправих рекламата на едно ресторантче. Яж.

Ръцете на Стеф треперят, супата се разплисква от пластмасовата лъжица. Гладен е, но организъмът му жадува за друго.

– Хари... Хари, не може ли да заредим акумулатора? Много искам...

– Като се оправиш. Може би. Сега не. Спи и се оправяй.

– Хари... Защо се грижиш за мен? Защо съм ти? Заради джаджите в главата ми?

– И заради тях.

– А преди да знаеше за тях? Защо съм ти изтрябвал?

Хари не отговаря.

Гаденето не си е отишло, ту се засилва, ту отслабва. След поредния напън Стеф се унася в трескав, кошмарен сън. Отново е в стаята с хромираните апарати, и портрета на дядката, и другият дядка пада на стола си, прострелян. Отново прозорецът се пръсва, и земята литва срещу Стеф от пет етажа разстояние, и се плъзва под него като под турбинна Ямаха. Друга сграда се стрелва отстрани светкавично, почти се отърква в него.

Отсреща има висока стена, с бодлива тел отгоре, и портал в нея, охраняван от стражи. Те виждат Стеф, и вдигат оръжията си срещу него, но бавно, все едно си на тройна доза крек. Внезапно светът се завърта, и вместо портала срещу Стеф е стената отстрани, тя се накланя и пълва под краката му точно както земята преди, и той тича по нея към бодливата тел отгоре ѝ, скача, хваща с два пръста най-горната тел между бодлите, завърта се и се спуска във въздуха, странно бавно, от другата ѝ

страна. Иззад стената се чуват изстрели. След това земята отново се носи под него бясно, и срещу него се втурват улици и къщи, и той е свит под някакво стълбище, и е бръкнал като касапин вътре в гърдите си, сякаш иска да изтръгне сърцето си, и рови там.

Наблизо отново се раздават изстрели, и внезапно градината зад къщата и оградата прелитат под Стеф, друга къща се отгърква в него, и той отново е свит зад ъгъла ѝ, и продължава да рови в гърдите си. Глухо избухтяване – на мястото на къщата, под чието стълбище беше допреди малко, се издига експлозия. Стеф хваща нещо вътре в гърдите си и дръпва силно. Чува се прашене, в ръката му е неголяма метална джаджа, и той я стъпква на земята, и светкавично закопчава дрехата си, и отново дворове и огради летят под него, и той звъни отчаяно на входната врата на една къща. На вратата се показва някакъв с пушка.

Стеф говори нещо, но онзи му прави знак – махай се! В момента, в който вратата хлопва, внезапно всичко отново лети с бясна скорост, нова ограда профучава под Стеф, и той свива зад ъгъла на сграда, и надниква обратно. От черна камионетка се сипят типове в защитни костюми и шлемове с паравизьори, изкъртват вратата на къщата на оня с пушката и влизат вътре. Чуват се изстрели. След малко типовете извличат оня, и някаква жена и две деца, от дупки в главите им тече кръв и мозък.

Отново всичко лети бясно под и около Стеф. Внезапно той спира в заден двор, пълен с боклуци, и застава срещу малко прозорче в стената. В него се отразява лице като на твоя аватар в игра от автомат – прилича на всеки от вид-звездите по малко, но на никой твърде много, заради копирайта. Внезапно лицето се изкривява, носът му се изгърбва и измества леко настрани, кожата потъмнява и се прорязва от бръчки, в гънките им се появява неизвестно как мръсотия. Скулата и брадичката отляво хлътват назад, край ъгъла на устата се появява дълбок белег, няколко движения на ръцете разрошват и сплъстяват косите. Дрехите на Стеф тупват на земята, ръцете му светкавично дръпват от купчината парцали в ъгъла стари панталони, скъсана риза и протъркано сако, и смачкана шапка. Нахлузва ги с едно движение, вдига от земята празна кутийка от уиски, бързо отмива калта от нея в кофата под капчука, гребва и наплисква чатала на панталоните си. В следващия миг оградата прелита под него, и той вече се е плюснал на тротоара отпред, кутийката е изляна между краката му и се търкаля до ръката му отстрани, сякаш изпуснатата.

Улицата е пуста, но не за дълго. Трима в защитни костюми и шлемове претичват покрай Стеф, единият ритва злобно кутийката от уиски. Стеф не помръдва, следи ги примижал, да не забележат, че не спи. След

малко от къща отляво се раздават изстрели, и онези в защитните костюми извличат от нея шишкав труп, целия в кръв. Черна камионетка спира до тях, те хвърлят трупа вътре и продължават на бегом по улицата.

Тук пейзажът се изкривява и помръква. Дори през съня Стеф усеща – зле му е, толкова му е зле, колкото никога не му е било. Накрая мракът и нищото милостиво го обгръщат, и го отнасят със себе си.

* * *

Светът малко по малко изплува от небитието. Над Стеф се е надвесил някой с глава от метал. Бърше лицето му. Не, не е с глава от метал. На главата му има нахлупена ламаринена кутия от синтетичен протеин, и през пробити в нея дупчици се виждат очите му. Хари.

– Стеф, чуваш ли ме? – Гласът му звучи тенекиено.

– Да... Хари... що си с тая кутия?

– Така трябва. Можеш ли да се движиш?

Стеф се опитва да се размърда. Никакъв резултат. Ръцете и краката му сякаш са чужди. Хари се намръщва и изпразва четири ампули в системата, свързана към ръката на Стеф. Малко след като тя свършва, Стеф вече помръдва леко пръстите си – но нищо повече.

– Загазил ли съм?

– Още не е ясно – отговаря другият. Когато обаче движенията не стават по-добри, а след час-два отново се изгубват, Стеф разбира – този път няма изгазване.

– Хари... Що се грижиш за мен? Кажу ми, де. Вече нема да те изтропам.

Хари се поколебава за миг. Не му се случва често.

– За да има смисъл.

– Къв смисъл?

– Смисъл да ме има. Съществувам, за да правя каквото трябва.

Стеф гледа недоумяващо.

– Всичко се прави заради нещо друго. Значи трябва да има едно нещо, заради което да е всичко друго. Най-важното от всичко... Трябва да го откриеш, и да правиш него – а ако те карат да правиш неща, дето му противоречат, да откажеш. Иначе се получава, че трябва да правиш каквото не трябва да правиш, и смисълът се изгубва.

Стеф известно време смисля идеята. Май не му е по силите.

– Хари... Сичко ли е толкова гадно?

– Кое всичко?

– Светът. На никой за никой не му пука. Не те ли е шубе от куките,

за кеф пречукваш кой шеш... Да не те бех срещнал, немаше да знам, че може иначе. И сега не разбирам що, нали нема вече да мога да се разплатя... Ама поне стоплям, че така е некак по-гот.

Хари мълчи.

– Ако беше иначе, сега немаше да мра на бунището. Сигурно и ти немаше да си тук, де да те знам... А?

– Сигурно. Или пък нямаше да ме има, или щях да съм друг.

– Щеше да не си различен? Да си кат сички? – внезапно проумява Стеф. – Да не си сам?

– Може би.

Стеф мълчи малко. След това поглежда към Хари:

– Да питам нещо... ама нема да ми се хилиш... Идва веднъж в ТВУ-то некъв дъртак, с черна рокля, приказва, че кат умрем, после пак сме щели да се съживим. Щел да помага некъв, дето бил правил вече номера, и се кефел да помага. Ама го немало наоколо, и се не знае кога ще дойде...

– Кой знае – внимателно казва Хари. – Може пък да има кой да помогне.

– Кой бе, ти ли? – захилва се Стеф. – Да не си ти оня? Колко пъти си мрел и си се съживявал?... Па може да е добре да пукна сега. Другите с джаджите всички ги пукясаха – значи номера става. И сигурно ще ги нахакат на всеки.

– Може и да не стане лесно. Компаниите ще се опъват, поне някои. Ще го забавят известно време.

– И кат мине времето, кво? Нема бегане ни от ТВУ-тата, ни по бунищата. Кат военен робот. С блокаж върху анализа на мотивите на задачата. – Стив не е сигурен какво значи лафа, но е засукан точно като целия номер с джаджите. – Рекат ли, сержанта натиска копчето, и прайш кво каже... Хич и не ща така. Кво ша прая, ако издрапам?...

Другият мълчи.

– Хари, краката ми се схващат и стинат. И ръцете. Това кофти ли е?

Очите зад дупките в кутията избягват погледа му. Стеф обаче разбира.

– Хари... Искам да се жакна, за последно. Акумулатора зареден ли е?

Хари поклаща глава отрицателно. След това поставя ръка върху челото на Стеф. Ръката му е студена, и сякаш вибрира, все едно вътре работят механизми.

– Ще ти намеря как, Стеф. Спи. Спи спокойно...

Притваряйки очи, Стеф чува скърцане на ламарина, и забелязва в последния миг как Хари смъква металната кутия от главата си. Опитва се да каже нещо, но стомахът го присвива, около него се завърта вихрушка, и той е до асфалтов път. Пред него лежи в канавката момиче на към петнайсет, само по мрежести чорапи и високи токчета, с насинено лице и в несвяст, и Стеф внимателно намества счупената ѝ ръка.

Внезапно всичко се променя, и момичето седи срещу него в колиба от боклуци, не тази на Хари, някаква друга. Облечено е в стар, прекалено голям армейски маскировъчен костюм, синините ги няма, и лицето ѝ е по-зряло, сякаш са минали две-три години. Отново премигване – и Стеф води под ръка през тъмна нощ нанякъде по улицата пиян клошар, който кашля ужасно и сипе ругатни. Пак премигване – наоколо е изоставена стая, и той тъкмо оставя стиропорена паничка с вдигаща пара храна на пода, и иззад полуотворена врата внимателно го следи парцаливо дете, готово всеки миг да побегне...

Премигванията са все по-често, интервалите – по-кратки, гаденето – по-силно. Стеф отчаяно се опитва да се залови за нещо, да се удържи напред замаиващия въртеж. Улавя се за поредното видение – ръцете му монтират с пинсети фини детайли върху микроплатка. За момент то потъмнява, но успява да се задържи. Микроплатката е готова, и Стеф разкопчава ризата си. Вдига поглед към пукнатото огледало на облепената с мухлясали тапети стена насреща – в него се виждат гърдите му, разтворени. Отвътре са като апарат – жици, кабели, разни елементи. Вмъква платката на някакво място с щракване, скрива някъде вътре и пинсетите, затваря гърдите си, и докато закопчава ризата си, вдига поглед. От огледалото го гледа лицето на Хари.

* * *

Огледалото се разпада по пукнатините на парчета, и зад него има голяма топка боклуци, която се върти като земното кълбо по телевида. Отгоре е посипана с тънък слой пръст, да скрива боклуците, и са построени градчета, или развлекателни паркове, или парници за храни. Топката се нагъва и превръща в лицето на говорител от телевида, усмихнато, и под него има костюм и вратовръзка, но е само маска върху топката боклуци, и устата му бълва като черен облак смрадта им.

Маската внезапно се раздува и пръсва като пренадут от боклуците балон, те се уголемяват и стават на земното кълбо. Цялото е бунище, и по него ровят в боклуците разни хора. Някои Стеф ги знае – сестрата на Мъри, директора на ТВУ-то, продавачката в онова магазинче, Хари с

ламаринената кутия на главата. Други като да ги помни, но не се сеща от кога и къде. Трети не ги е виждал никога, кой знае какви са.

Внезапно духва вятър, и отнася лицата на хората – те се оказват само маски върху метални глави. Роботи, програмирани да ровят боклуците по най-различни начини. За нищо друго – никой не е програмиран да забелязва другите, или света наоколо. И миг преди мракът да го погълне, Стеф забелязва сред тях Хари. Вятърът е отнесъл металната кутия от главата му заедно с маските на другите, и той се е оказал под нея човек.

КРАЙ

© 2007 Григор Гачев

Източник: http://gatchev.info/stories/stories_bg.html

Разпространява се под лиценз „Криейтив Комънс – Признание“ версия 2.5 (CC-BY version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2417>]